

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Aurea Rosa id e[st] pre||clarissima expositio sup[er]
eua[n]gelia to||tius anni**

Mazzolini, Silvestro

Hagenaw, M.dxvi.

VD16 M 1751

D[omi]nica. xvij. post Trinitatis. Text[us] eua[n]ge. Lu c. xiiij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70365)

Domica. xvii. post Trinitatis

els qd̄ de ch̄o messia intelligit̄ (surrexit̄ i nob̄) Dicit̄ at̄ sp̄uales v̄ri surgere q̄n̄ eleuant̄ ad aliquā excellētē sc̄ritatē vel aliud donū dei. Sic ei eleuant̄ a cōi sta tu hoim̄ ad altiorē (Et q̄ de v̄siraui plebē suā) m̄trēdo et saluatozē expecta tū diu. Est at̄ notādū q̄ sic d̄r Bar mus idoneū ē dicere q̄ septē resurrectio nes aī d̄nicā narrant. q̄ p̄ma ē filij sa; reptane. Secda filij sunamitis. sc̄ia q̄ fa cta ē i relliquis helisel: q̄ra q̄ facta ē in natim̄ q̄nta filie archisynagogi. sexta la zari. septia i ch̄i passiōe. m̄tra nāq̄ cor pa surrexer̄. Octaua est ch̄i: q̄ expers mor̄z remāsit v̄s̄: i signū q̄ cōis r̄sur/ rectio q̄ futura ē n̄ tollet̄ mor̄z: s; indif solubil̄ p̄manebit̄. Hec ille. Utr̄ at̄ q̄ i ch̄i passiōe suscitari sūt/ sine t̄p̄ mor/ tui: sic d̄r Barim̄: ē dubiū ap̄d ali/ q̄s. Nāz sic d̄r sc̄r̄s Tho. iij. p̄e. q. liij. Hiero. h̄ sub dubio relinq̄t. Aug. at̄ ad euo. d̄r. q̄ s̄ d̄nuo mortui: cui r̄ones s̄t efficaciores q̄ r̄ones Hiero. Jō tenet̄ s̄ Tho. q̄ ch̄is sūt p̄m̄ q̄ surrexit̄. n̄ mor/ tur̄. Et ēr̄ ip̄e Hiero. d̄r. q̄ si illi surre/ xerūt̄ imortales: surrexerūt̄ p̄ ch̄is. In hac parte exēplū h̄nt̄ vidue desolate spe rādī i ch̄im̄: z̄ recurrēdi ad ip̄s: z̄ p̄sola/ bil̄ eas: q̄ nō m̄n̄ est misericors mō q̄ tūc ēer̄ q̄n̄ flentē viduā p̄solar̄. Uñ. j. ad Tim. v. Que vere vidua ē z̄ desola/ ta/ speret̄ i d̄no z̄ instet̄ orōnib; z̄ obse/ cratiōib; nocte z̄ die.

Horat̄ s̄m̄ oēs sc̄r̄s iste defunct̄ fecit̄ pctōzē. Est ei pctōz̄ ad instar mor/ tui p̄mo frigid̄: q̄ frigiditas puenit ex vento aquilonari suggestiōis diaboli: et̄ ex frigido veneno peccati: z̄ extin/ ctiōe ignis diuini amor̄. Sc̄dō ē pōde rosus: adeo q̄ de ip̄m̄ sustinere n̄ pōt: s; mergit̄ de pctō i pctm̄. Sic. Pctm̄ qd̄ p̄ p̄niam n̄ diluit̄: mor suo pōdere ad alt̄o trahit̄. Hec ille. Et tādē mergit̄ i abyf sū. Tertio ē fetid̄. Uñ z̄ p̄ porcos fecit̄ pctōz̄: in q̄s diaboli petierunt m̄tri. Donumētū at̄ pctōz̄is est mala p̄sue/ tudo: a q̄ q̄s cū maḡ difficultate reuoca tur: i cui r̄ signū d̄ns refuseitur: lazaz̄ fleuit̄ toraute. Portitores aut̄ ad malā p̄suetudinē deferēt̄ es s̄t q̄r̄tuor q̄ faciūt

i pctō p̄senerare. s. fiducia oīu viuend̄: p̄sideratio aliene culpe: fiducia i mia d̄i z̄ blanda adularatio. Uñ sūt q̄r̄tuor gene ra passionū aie. q̄ nos ad mala impellūt̄. Pr̄mū ē existētū in irascibili respectu boni. vt̄ amor: desiderū: delectatio vel gaudiū. Sc̄dm̄ existētū ibidē respectu mali: vt̄ odium: fuga dolor̄ vt̄ tristitia. Tertū ē existētū in irascibili respectu boni: vt̄ spes z̄ de peratō. Quartū p̄o ex istētū ibidē respectu mali: vt̄ timor: au/ dacia et ira. De his vide. j. ij. q. xliij. Porra at̄ extra quā ferebat̄ s; Bed. est q̄cūq̄ corpore p̄sens: p̄ quē exercet̄ pctm̄. Vidua at̄ sui sp̄s p̄n̄tia d̄stituta ē sc̄r̄a m̄ eccl̄ia: q̄ sup̄ pctōz̄ib; plāgt̄. Ad ē lachrymas sepe ch̄is suscitāt̄ mortuos: verā tribuēs eis p̄n̄iaz quā sine d̄no au xilio facer̄ nequissēt̄. Cōfert̄ at̄ ad h̄ tur ba q̄ erat̄ cū vidua. i. sc̄i q̄ s̄t i via et̄ q̄ erāt̄ cū ch̄o. i. sc̄i p̄te: q̄ p̄ nob̄ orāt̄. Est at̄ notādū q̄ tres t̄m̄ ch̄is mortuos legif̄ suscitasse. Quis s; Aug. m̄tro p̄les fue rit. z̄ h̄ p̄ maḡ mysterio s; sc̄d̄s. nā filia archisynagogi fuit̄ suscitata adhuc ext̄ stēs it̄ra domū: iste at̄ adolescens extra domū: s; n̄ de sepulcro: lazaz̄ at̄ d̄ sepul cro. Per hos at̄ fecant̄ tres pctōz̄es. Pr̄ m̄ ē pctōz̄ i cogitatioe t̄m̄ q̄li i domo q̄ s. p̄sens q̄dē i pctm̄: s; n̄ exercit̄ ē illud Sc̄d̄s ē i ope t̄m̄ z̄ n̄ h̄ns p̄suetudinē ma lā q̄ p̄ sepulcr̄ fecit̄. Tertio ē q̄ iā it̄rauit̄ h̄ fetidū sepulcr̄: z̄ maḡ difficultat̄ la; p̄ide claudif. Null̄ aut̄ istoz̄ fuit̄ susci/ tat̄ sine flctu. sed maior fuit̄ i suscitati/ one t̄ij. Nā i p̄mo mortuo vt̄ d̄r Bar. v. fuit̄ flct̄. s. parētū: z̄ s̄lt̄ h̄ fiebat̄. S; circa lazaz̄ fleuit̄ martha: fleuit̄ maria: fleuerūt̄ iudei: fleuit̄ ch̄is. q̄ r̄les pctō/ res cū maiorī difficultate curant.

Domica. xvij. post Trinitatis. Text̄ euāg. Lu. c. xliij.

Q̄m̄ intraret̄ Iesus in domū cuiusdā p̄ncip̄ is phariseoz̄ sabbato manducare panē et̄ ip̄i obseruabat̄ eū. ecce hō qd̄ā h̄p̄ dropicus erat̄ ante illū. Et res

Respondens Iesus dixit ad legisperitos et phariseos dicens. Si licet sabbato curare. At illi tacuerunt. Ipse vero apprehensus sanauit eum: ac dimisit. Et respondens ad illos dixit: Cuius vestrum bos aut asinus in puteum caderet: et non continuo extraheret illum die sabbati. Et non poterat ad hec respondere illi. Dicebat autem et ad inuitatos parabolam: intendens quod prius mos accubitus eligeret: dicens ad illos. Cum inuitatus fueris ad nuptias non discubas in primo loco: ne forte honoratiores te sit ab illo inuitatus: et ueniens is qui te illum uocauit dicat tibi: Da huic locum: et tunc incipias cum rubore nouissimum locum tenere. Sed cum uocatus fueris vade recube in nouissimo loco: ut cum uenerit qui te inuitauit dicat tibi: Amice ascende superius. Tunc erit tibi gloria coram simul discubentibus. Quia omnis qui se exaltat humiliabitur: et qui se humiliat exaltabitur.

Quoniam intraret Iesus in domum cuiusdam principis et cetera. In principio eius gestio tangit tria puncta: quae sunt. Dignatio Confirmatio et Admonitio. Quoniam ad primum tangit magna phariseorum malicia aduersus Christum. Est autem aduertendum quod pharisei fuerunt apud Iudeos religiosi magne opinionis: et qui extrinsecus habebant magnam sanctitatem: sed erant hypocrite et auari et superbi et omni uicio pleni. Dicit ergo (Cum intraret Iesus) inuitatus domum cuiusdam principis. id est uiri nobilis (phariseorum). id est qui erat de secta phariseorum (sabbato). id est die festo: in quo non licebat operari (manducare panem). id est refecti. Nam panis et aqua uocantur in scriptura intelliguntur omnia quae ueniunt in cibum et potum uocantur. In illis. Reg. vii. dicitur.

Pone panem et aquam coram eis. Et sequitur. Et apposita est ciborum magis proptio. Et ipse. id est pharisei (obfuebant eum) Et qui uideret quod malitiose eum intrassent. Sed quae sequitur. Ridentur. Quia dicitur inquit dominus malicia phariseorum cognoscere: tamen ad eorum uadit uisita: ut prodesset precibus per seba et miracula. Hec ille. Sed quod obfuebant: Dicitur. Ridentur quod obfuebant si aliquid faceret eorum qui erant prohibita in sabbato: et precipue si curaret seu faceret miracula circa infirmos: ut dicit magister hystoria. Ut si aliquid diceret aut faceret in quo possent eum notare tanquam uerum iudicem et et inimicum. Ecce ergo eorum malicia: quod eum pascebant cibo: et uolebant eum infamia mordere. Sed Christus uolens eos in totum profutare fecit uinum miraculum. Nam sequitur. Et ecce quidam hydropticus. Est autem hydropticus morbus. Bede. et magister hystoria. restibus humor succutaneus de uicino vesice natus: cum anbelitu ferido et infatigabile turgere. Unde hic morbus ab aqua humore dicitur. Brece est hydropticus: latine aqua dicitur. (erat autem illi) forte infirmitate adductus a phariseis uel forte ex se uenerat ad medicum ut sanaretur. Et mihi petebat cospo quod autem medicum se ponebat. Non autem audebat petere probo pro phariseos. Sed dicitur. Videtur autem eum Christus miramur. In sequitur. Et respondens Iesus. Contra quod nullus loquatur eum eo. Ad hoc dicitur Bede. quod loquatur eum eo cogitationes istorum obseruatum eum. Quis ipse nouerat: Quis dicitur possit quod huiusmodi ratio pro locutione dicitur ad legisperitos). id est legisdoctores seu scribas (et phariseos. Si licet sabbato curare: id est sanare infirmos. Et in huiusmodi Theo. tanquam ameres eos dicitur quod illa uices est a domino benedicta: et propter in quo debet bona opera fieri. Dies autem qui bona opera non admittit est maledicta. Unde et magister hystoria dicit quod magister de ipse: quod cum in traditioibus suis habeat circa septuaginta genera operum que sabbato non licet: inter illa non habentur cura infirmorum: maxime qui fiebat solo uerbo: ut plerumque Christus faciebat. (At illi tacuerunt) Bede. De isto interrogati tacebant quod contra se dictum quicquid dixerint uidentur. Nam si licet sabbato curare: quare saluatoris an curaret obseruaret: Si non licet quare ipse sabbato pecora curaret. Hec ille. Iesus ergo

Dñica. XVII. post Trinitatis

glexte eoz insidias: z n̄ interrogauit etiaz
firmū s̄z Extrillū. q̄z videbat eū affectu
ose desiderare z sperare salutē: quā pha
riseoz metu ozeten^o petere n̄ audebat.
tō seq̄t (Ipe s̄o apphensū sanauit eū et
dimisit) Theo. In q̄ n̄ h̄ p̄spexit dñs ne
scādaltzaret phariseos: sed vt bñfactat
egenti remedij. Decet em̄ nos cū maḡ
resulcat vtilitas n̄ curare si stulti scāda
lizātur. Hec ille.

Doralit iste hydroptic^o fecit multa
petoz genera. Nā hydroptic^o fm̄ Bedā
habet tres miserias. s̄. inflationē q̄ fecit
supbia: z irriguibile s̄rim: q̄ fecit auar
ritia: z exhalationē fetoz q̄ fecit luxuri
am. Nos ch̄s apphendit q̄n de fauctibz
diaboli p̄ tritlonē eripit. Et sanat q̄n
facta p̄fessioe absoluit: maxie si p̄cedes
dolor nō fuerat p̄fect^o. Tūc em̄ p̄flect p̄
clauas Petri apli. Et dimisit cōpleta
satisfactioe: vt liberi ad celum possint
euolare.

Quātū ad scōm pontif phariseoz cō
futatō: cū d̄: (Et r̄ndens ad illos dixit.
Cui^o vim asin^o aut bos in pureū cader
z n̄ extrahet illuz p̄tinuo). i. statim (die
sabbati) q̄n di. magna ē stulticia dicere
q̄ ille aiāli succurrere ex auaricia vt fa
ctis vos: z q̄ boi nobilissime creature
n̄ liceat succurrere ex charitate! Et n̄ po
terāt ad hec r̄ndere illi.

Doralit isti pharisei magis de ali
no q̄ de hoie curātes: fecit eos q̄ nō h̄nt
curā de aia sua quā i petoz sordibz yo
lutari partunt z tñ multū curāt de coz
pe q̄ tanq̄ asin^o pigz ead bonū. Volūt
ei tales oia ad coz^o spectātia h̄re pul
cerrima z d̄ aie pulcritudie n̄ curāt. Sz
p̄fūdēt s̄t isti a ch̄o i die iudicij: talit
vt r̄ndere n̄ possint.

Quātū ad scōm pontif montio q̄daz
spectans ad humilitatē p̄tra phariseoz
supbia. Nō solū ei erāt auari sed z am
bitiosū: q̄z multū curabāt de p̄mo loco i
loctis vbi p̄les p̄uentebāt. Dicit q̄ (di ce
bat at z ad iuitatos) ab ipoz phariseoz
rūc p̄ncipe (pabola) Est at h̄ aduertēdū
q̄ pabola vt h̄es vnicavltia p̄ octa. epi.
p̄p̄e ē q̄n aliqd̄ ad scandū singit. de q̄ si
ue fuerit siue n̄. n̄ curam^o. Et tūc vt ibi

dicitū ē: sensus l̄ralis n̄ ē quē p̄pe voces
exp̄mūt: s̄z quē metaphorice. Large tū
aliq̄n pabola dicit q̄cūq̄ comparatō rez
genere dissimiliū: etāsi vtrunq̄ sit ved
ra res: vt si dicā: Sicut moyses exalta
uit sp̄entē in deserto: ita exaltari op̄tet
sillū hois. Et tūc illa pabola habet du
plicē sensū: vñū q̄ p̄pe p̄ voces exp̄mūt
aliū q̄ metaphorice. Et ita ē in p̄posito.
Dixit q̄ ch̄s parabola. i. aliqd̄ ille alit
intēdens significare duo. vñū p̄pe: alit
trāsumptiue. Prope q̄dē locur^o ē d̄ ma
terialibz iutijis aut nuptijs (intēdes)
. i. itelligēs s̄z aliq̄s: vel intēdes supple
docere (quō p̄mos accubit^o). i. sedes ad
comedēdū. Quia ei antiq̄ comedebāt i
lectis: assidētes mēse d̄cunt^o accumbē
re: z t̄pe sedes accubit^o (eligerēt dicens
ad illos. Cū iuitat^o fueris ad nuptias:
n̄ d̄scūbas i p̄mo loco) Extrill^o. Profilli
re ei p̄mpte ad honores q̄ nobis n̄ que
ntunt indicat nos temerarios: et facra
nra vituperio replet. Hec ille. Tñ seq̄t
(Ne forte honorator te sit iuitat^o ab il
lo. z venies is q̄ te z illū vocauit dicat
tibi. Da huic locū. z tūc icipias cū ru
boze nouissimū locū tenere. Est at notā
dū q̄ n̄ debem^o esse p̄supruosi i possiden
dis icōgruis honoribz. P̄rio q̄dē q̄z ma
lū ē z displicēs d̄o: Sc̄do at q̄z d̄ato q̄
deū n̄ timeam^o adhucē malū s̄z id q̄d q̄
rim^o: q̄z vt d̄r Ch̄ys. satagēs vt abun
der honoribz n̄ honorat. Hec ille. Est
aliq̄n honozet loco. tñ ap̄d mētes hoim
aliq̄n p̄rentit v̄l saltē se exp̄dit p̄cto p̄fū
s̄oīs. Isti q̄ deū n̄ timebāt. saluator
sc̄daz adduxit cām fugiēdi talia (Sed
cū vocat^o fueris ad nuptias: vade z rec̄
be i nouissimo loco) P̄rio q̄dē p̄p̄ deū z
hūilitatē. deinde si deū n̄ times: sed vis
oino honorari: ēr sic eēt tibi faciēdum
maxie inf̄ p̄sonas ciuiles vt cū venerit
q̄ te inuitat: d̄cat tibi: Amice ascēde
supi^o: tūc erit tibi glia corā sil^o d̄scūbē
tibi) In h̄is aut p̄his n̄ horat saluator
vt v̄trū locū teneam^o finalit^o p̄p̄ hoim
glia inde seq̄ntē: sed ex p̄suppositioe loq̄
tur. acit d̄cat Si glia q̄r. stult^o es face
re id p̄p̄ q̄d p̄fundat. v̄l loq̄t d̄ glia q̄ p̄
uenit ex actu bono z bñfacto: quā tñ p̄

modū i deū referre debem⁹. Sic ei qre
re glā vt glificet de⁹ i bonis nris n̄ est
malū sz bonū: sz sic ifirmis z icipientib⁹
piclosū qz ois q se exaltat p̄sū prouose vl
tra debitu: n̄ solū i loco sz i alijs (hūilla
bis) n̄ solū a do i futur⁹: sz iterdum ē ab
bolib⁹ i p̄nti q egreferūt tles temerari⁹
os. Et ecouerso q se hūillat exaltabit⁹
ab alijs. Est ei scēdū q qn aliqd ē in
cōi p̄uerudie bo im: vlt dicim⁹ sic fieri
vl ē: q̄uts aliqn ita nō sit. Vt si dicā q
oi anno fructificāt vitēs: vl q ois hō p
mo bonū vinū pont. Et s̄tr ē cum dī:
Dis q se exaltat hūillabit⁹: vl extrisee⁹:
vl saltē apd mētes boiz despiciētū ta/
les. Ali⁹ ar lralis sen⁹ ē h trāsumptiue
Pro q scēdū ē q p nuptias itelligit ec/
c̄lla militās ad q̄s nuptias q̄s p bapri/
smū igredit⁹. Per p̄mū locū ar itelligit
ois dignitas ad quā null⁹ se v̄z igerere:
sed v̄z q̄sq se meliores sibi p̄ponere qn
tū i se ē. dūmō cesset obfatio. qz ait Ba
si. q malus ē ex repugnātia supbie indi
cū q̄ ex p̄mo accubitu: qn cū cūpio ob
tiem⁹. Hec ille. Si ar ita n̄ egerit iutra
cor p̄ncipal. i. ds a q̄ ē ois p̄as z digni
tas. deijctet talē a sua dignitate saltē
spūalr p̄ sniaz dānatōis: aliqn ēr talem
deijctet tpall depōstōe. Si ar aliqs hūi
lit⁹ i fugiēs p̄mortōes. sic p̄es ar i q̄ facie
bāt tadē ex obedētia suscepit digni
tate: z ex charitate fratna bñ vl fuerit
ea: tadē celestē glā obtribit. Jō dī. Et
erit tibi glā zc. cul⁹ rō s̄dit. Q: ois q
se exaltat p̄sūptuose dignitatib⁹ ecēcia
stēs igerēdo: hūillabit⁹ mō p̄dicō: et q
se hūillat vere z n̄ ficte: exaltabit⁹ h per
gram z i futuro p glā. Est ar norādū
q i religioib⁹ mlti cū mag pot⁹ obfati
tōe q̄ hūillate recusāt p̄latōis digni
tate: q̄s n̄ ē dubiū male agere. qz s̄ tar/
di ad obedētia q se exēdit ad indigni
tates et dignitates. Est obijctar q̄ sci
ta fecerūt: dico q̄ v̄z ē qn nō a suis su
piorib⁹ p̄mouebant: sz a p̄līs. Aduer⁹
maiores ar null⁹ scūs ē obfati i his i q̄
bus cert⁹ ē q̄ hūi fac obedēdo: vl saltē ē
dubi⁹. Et si q̄s recte scrutet tal obfina
tio v̄cit ex amore sui quē p̄ponūt amo
ri diuio. Nam si diligis me pascē oues

meas. Est ei op⁹ maxie charitat⁹ q̄ q̄ si
bi vacare veller: suā p̄solatōez negligat
p̄t vtilitatē aiay. Justificāda ē ḡ i pla
tōe intēto: z deinde hūillt v̄z q̄s susci
pe iñiūctōne z patient. imo alacrit fer
re absolutōz. Sz iñiūctōne p̄terue recu
sare. z de absolutōe murmurare: imo i
suo corde dolere: h̄ypocritay est ac super
borum.

Feria q̄rta q̄ttuoz tēpōz.
Text⁹ euage. Mar. c. ix.

R Espondens vn⁹ de tur
ba dixit ad iesum. Da
gister: attuli filium me
um ad te habentē spiri
tū murū. Qui v̄bicūq̄ eū app̄
bēderit allidit euz z spumat et
stridet dentib⁹ z arefcit. Et dixi
discipul⁹ tuis vt eycerēt illū. z n̄
potuerūt. Qui r̄ndēs eis. dixit.
O gnatio incredula q̄ diu ero
apud vos: q̄ diu vos pariat: af
ferte illū ad me. Et attulerūt eū.
Et cū vidisset illū: statim spiri
tus cōturbauit eū: z elisus i ter
rā volutabat spumās. Et inter
rogauit p̄rem ei⁹. Quātū t̄pis
est: ex quo hoc ei accidit. At ille
ait: Ab infantia. Et frequenter
eū in ignē z in aquā misit vt eū
p̄deret. Sz si q̄d potes adiun
nos: miser⁹ nri. Iesus autē ait
illi. Si potes credere: oia possi
bilia sūt credenti. Et continuo
exclamās pater pueri: cū lachry
mis aiebat. Credo dñe: adiuua
incredulitatē meā. Et cū vide
ret iesus cōcurrētē turbā cōmi
nat⁹ est spūi imūdo dicens illi.
Surde z mute spūs: ego tibi p̄
cipio: exi ab eo: z amplius ne in
troeas in eū. Et clamans z ml
tū discerpens eū exijt ab eo. Et
fact⁹ est sicut mortuus: itay int